

"TKP'nin Sesi"

18.5.80 Pazar

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. Yorum: İşkencelere son! İGD yöneticilerini özgürlük!

(Yorum, 15.5.80 Ö.)

2. Varşova Antlaşmasına üye ülkelerin ortak deklarasyonundan bir
özet (tekrar) 16.5.80)

=

3. TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaşın Politbüro adına MK Plenu-
munda okuduğu rapordan

Spikerler : Nec./ Öm./

/;pazartesi öylene kadarki yayın/

19.5.80

Yazı: Devletin çiftçiye olan borçları /Nec./

---D.D. Varşova Antlaşmasına üye sosyalist ülkelerin, bu örgütün 25;ci yıldönümü dolayısıyla yaptıkları toplantıdan sonra yayınladıkları deklarasyonda yer alan görüşleri ve somut ,yapıcı önerileri Türkiye li komünistler,barışsever güçler,halkımız selamlıyor,destekliyor.Bu öneriler sosyalist ülkelerin çıkarlarına uygun olduğu gibi tüm dünya halklarının ve bu arada halkımızın çıkarlarına da tamamen uygundur. Çünkü bunlar insanlığı nükleer bir harp tehlikesinden korumayı,yeryüzünde barışı ve güvenliği güçlendirmeyi,silahlanma yarışını önlemeyi,yumuşamayı derinleştirmeyi ve halklar arasında dostluğu pekiştirmeyi amaçlıyor. TKP,Türkiyeli komünistler bu amaçlar uğrunda ardıcıl ve özverili bir savaş yürütüyorlar.TKP Merkez Komitesinin son Plenumunda *TKP 25. yıldönümü kutlamaları biten yoldaşın okuduğu raporda* günümüzün bu canlı, politik sorunları önemle ele alınmış ve şöyle değeriendirilmiştir.

Devletin çiftçiye olan borçları

İşçi köylü düşmanı hükümetin başı Süleyman Demirel geçenlerde "devlet, çiftçiye olan borçlarını ödemeye başladı" diye sözler söyledi. Ve bunu söyler söylemez, Merkez Bankası'na 40 milyar lira kağıt para, yani karşılığı olmayan banknotlar bastırttı. İşte bu karşılıksız kaat paralarla, Demirelin ifadesiyle "devlet çiftçiye olan borçlarının ^{büyük} ~~6 milyar liralık~~ bir bölümünü" ödedi.

"Devlet baba"nın bu "çömertliği", Demirel hükümetinin bazı tarım ürünleri için saptadığı baş fiyata karşı üretici köylülerden sert tepkilerin yükseldiği bir sırada göstermesi elbette rastlantı değil dir. Demirel'in "devlet tek bir çiftçiye borçlu kalmıyacaktır" demesi de bunun rastlantı olmadığını kanıtlıyor.

Devlet, çiftçiye nasıl borçlu edilmiştir? Devleti borçlandıran kimdir ve bu borçlanmanın altında yatan gerçek nedir?

S.D. şimdi bu soruların yanıtlarını kısaca vermeye çalışalım:

Türkiye'de, bugünkü sömürü ve soygun düzeninde, devletin çiftçiye, daha doğrusu üretici köylüye borçlanması demek, milyonlarca küçük ve orta üreticinin devlet aracılığıyla sermaye çevreleri büyük toprak ve çiftlik sahipleri tarafından topyekün sömürülmesi demektir. Bu pratikte nasıl oluyor? Bu soygunun/işleminde başlıca çarkı ^{makinesinin} hükümetin saptadığı başfiyatlar oluşturuyor. Örneğin hükümet ~~bu~~ ~~www.wiki.org~~ 1979 ürünü tütün için Ege bölgesinde 130 liralık bir baş fiyat ilan etti. Bu baş fiyattan Tekel büyük toprak sahiplerinin ürününü aldıktan sonra, sıra küçük ve orta üretici yığına gelince bir "taban" veya "ortalama" fiyat uyguluyor. Yüzbinlerin

ürünü böylece 60,70 liradan kapatılıyor. Aynı mekanizma pamukta, üzümde, pancar'da, patatestede, fındıkta, çay'da ve diğer ürünlerde işletiliyor. Milyonlarca küçük ve orta üreticinin ürünü böylece elinden alındıktan sonra, ürünün karşılığı olan paranın ödenmesi için hükümetlerin ayarladığı başka bir mekanizma devreye giriyor. Buna göre, üreticinin parası taksitle, 3'er, 6'şar ay arayla bir veya iki yıl boyunca ödeniyor. Bu süre içinde devalüasyonlarla Türk parasının değeri ~~gittikçe~~ sürekli düşüyor. Örneğin Demirel hükümetinin halkımıza dayatıldığı günden bu yana Türk lirası ~~gittikçe~~ yaklaşık yüzde 60 oranında değer kaybetti. Başka bir deyimle 100 Lira, satınalma gücü bakımından 40 lira oldu. Bununla birlikte Demirel hükümetinin "açlık ^{paketinden} ~~paketinden~~ yüzde 100 ile yüzde 500'ü bulan zamlar, yani iki-üç katlık bir pahalılık çıktı.

Şimdi, bundan bir yıl önce patatesini, pancarını, ayçiçeğini, tütününü, pamuğunu, çay'ını, tahılını satıpta karşılığını bu yıl alacak olan üreticinin eline her yüz lira yerine sadece 40 lira geçecektir. Üstelik, emperyalist İMF'nin direktifine uyarak Demirel hükümeti Mayıs ayı sonuna doğru yüzde 20'lik bir devalüasyon daha yapmaya hazırlanıyor. Karşılıksız kağıt para basma işi ise enflasyonun biberi oluyor.

Devletin çiftçiye borçlanması, ~~www.ww~~ üretici açısından gerçekte/bu sonuçları doğuruyor. Bununla birlikte işçi ve üretici düşmanı Demirel hükümetinin, mazota, gübreye, tarım araçlarına, gereçlerine, tarımsal ilaçlara ve diğer tarımsal girdilere yaptığı yüzde 500'ü bulan ^{ufaltıyor} zamlar yoksul köylünün sofrasındaki ekmeği, küçük üreticinin yaşamını cehennem ediyor, orta üreticiyi ifalasa sürüklüyor,

varlıklı dediğimiz birçok çiftciyi üretimi sürdürememe tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Nitekim, ~~www~~ hala geçen yılki ürünleri-
nin paralarını alamamış bulunan ^{ve} p~~azar~~ üreticileri bu yıl ekim
açıkladılar. ⁿⁱⁿ
yapmıcaıklarını, Trakyadaki ayçiçeği üreticileri ~~www~~ büyük bir
kesimi ise sadece mazot yokluğu nedeniyle ekim yapamadı.

Görüldüğü gibi, devletin çiftçiye borçlanması da, Demirel hükümetinin başfiyat, taban fiyat politikası da, devalüasyon operasyonları da hep milyonlarca üreticinin zararına olan burjuva hükümetlerinin halk düşmanı politikasının halkalarıdır. Bunun için, milyonlarca üretici köylünün, kır yoksullarının gerçek kurtuluş yolu bu tür halk düşmanı politika uygulayan Amerikancı, NATO'cu, gerici Demirel hükümetinin alaşağı edilmesinden ve yerine sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni amaçlıyan güçlerin erkinin kurulmasından

geçiyor. ~~Emekçilerinin~~ Topraksızı, aztopraklısı, küçük ve orta üreticisiyle tüm kır emekçilerinin yeri işte bu güçlerinde yanında, onlarla omuz omuza bu söygun ve sömürü düzenini yıkma savaşımı içindedir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ

GENEL SEKRETERİ İ. BİLEN YOLDAŞIN

MERKEZ KOMİTESİ PLENUMU'NDA OKUDUĞU

POLİTİK BÜRO RAPORU'NDAN

TÜRKİYE SOSYALİST TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri
İ.Bilen yoldaşın Merkez Komitesi Plenumu'nda okuduğu Politik
Büro Raporu'ndan:

Değerli yoldaşlar,

MK Plenumunu açarken, Politbüro üyesi, partimizin yiğit
savaşeri Ahmet Saydan yoldaşımızı saygıyla anıyoruz. Onun ve
geçtiğimiz dönemde halk düşmanı faşistlerin ve Macuların
kurşunlarıyla can veren yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla
eğiliyoruz.

Yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi Plenumu, Sovyetler Birliği'nin, tüm
anti-faşist güçlerin faşizme karşı kazandığı büyük üstünün
35. yıldönümünde toplanıyor. Dünyadaki güçler dengesinde köklü
değişikliklere yol açan bu tarihsel eylem, dünya sosyalist sis-
teminin kurulmasının temeli oldu. Uluslararası komünist ve işçi
hareketinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin yani başarılarını, ~~ş~~
emperyalizmin sömürgecilik sisteminin çöküşünü hazırladı. Avru-
pa halkları 35 yıldır savaş yüzü görmediyse, bunu herşeyden
önce Büyük Anayurt Savaşında sayısız kurbanlar vererek faşiz-
min bafını kıran, Kızıl Ordu'ya, Sovyet insanlarına borçludur.
Bugün de büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci
barış politikası tüm barış güçlerinin, yumuşamaya koruma ve
silahsızlanma savaşımında en güçlü bir dayanak oluyor.

Yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi Plenumu'nun bir özelliği, dünya işçi
sınıfının ölümsüz önderi Lenin'in 110. doğum yılında toplan-
masıdır. Bu nedenle plenumu açarken Lenin'in yüce öğretisinin,
Leninizmin çağımızda, günümüzde dünya devrim süreci için, Tür-
kiye işçi sınıfının, halkımızın savaşları için, partimiz için
tüm komünistler için önemini bir kez daha vurgulamak doğru
olur.

Leninizm çağımızın Marksizmidir. Çağımızda Leninizmden
başka Marksizm yoktur. 20. yüzyılın bütün sınıf savaşlarının
deneyimi şu gerçeği göstermiştir: Ancak ve ancak Leninci teori-
nin ışığında tüm toplumsal oluşum ve değişmelerin, devrimci düşünüş-
çümlerin özünü, niteliğini kavrayabiliriz. Ama, Leninizm yalnız
dünyayı anlatan, yorumlayan değil, onu değiştirmeyi amaçlayan
devrimci bir teoridir. Sınıf savaşlarında, devrimlerde bir ey-
lem kılavuzudur. Dünya devrim sürecinin canlı pratiğiyle, ulus-

lararası komünist ve işçi hareketinin savaş deneyleriyle gelişen, zenginleşen canlı, dipdiri bilimsel bir öğretilerdir. Bu nedenle eskimiyor, hiç de eskimeyecektir.

Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği başta olmak üzere dünya sosyalist sisteminin, reel sosyalizmin günden güne güçlenmesi, Leninizm bayrağı altında savaşan komünist ve işçi partilerinin başarıları, Leninizmin esinleyici etkileriyle parlak utkular kazanan ulusal kurtuluş hareketleri Leninci ülkü ve ilkelerin doğruluğunu ve yenilmezliğini kanıtlıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin gelişmelerle doğrulanan politikasının gücü, onun toplumsal yaşamın nesnel yasallıklarına dayalı olmasından, bilimsel temelde Marksçı-Leninci bir politika olmasından geliyor. Türkiye Komünist Partisi'nin ülke çapında örgütlü, tüm baskı ve teröre karşın her geçen gün güçlenen, ulusal çapta etkinliği, saygınlığı artan bir parti durumuna gelmesi, onun yeni türden Leninci bir parti olmasından geliyor. Yenilmez ideolojimiz Marksizm-Leninizm'dir. TKP'nin öncülüğünde işçi sınıfını, halkımızı utkuya götürme savaşında böylesi keskin bir silah elimizdedir.

Yoldaşlar,

Merkez Komitesi Plenumu'nun bir özelliği de Partimizin 60. kuruluş yılında toplanmasıdır. TKP MK Politik Bürosu bu tarihsel yıldönümünü bütün bir yıl boyunca partiyi politik-ideolojik ve örgütsel olarak daha da güçlendirme, yığınlarla daha sıkı bağlar kurma yolunda yeni girişimlerle karşılama kararı aldı. Bu yılın parti yaşamında temel belgisi: "Partiyi güçlendir! TKP'ye gir!" belgisidir. Partimiz tüm eylemlerinde işçi sınıfına, emekçi yığınlara, onların savaşlarına, savaş deneylerine dayanıyor. Marksizm-Leninizmin ülkü ve ilkelerini yığınlara daha da yaymak, partinin politikasını onlara kendi deneyleri temelinde kavratmak yolunda yürüyor.

Yoldaşlar,

Plenumun başlıca bir özelliği de içinde bulunduğumuz iç ve dış politik koşullarla, hem uluslararası durumda hem yurt içi durumda ortaya çıkan yeni dönemle belirleniyor.

Partimizin sosyalizme açılan ileri demokratik devrim stratejisi, içinde bulunduğumuz aşamaya, sınıfların karşılıklı yer alımına göre çizilmiştir. Ama, partimiz sınıf savaşlarının değişen her döneminde, güçler dengesine göre yürüttüğü poli-

tıkayı, izlediği taktikleri gözden geçirmek, yeniden ayarlamak zorundadır. Merkez Komitesinin Plenumu bu bakımdan önem taşıyor.

Uluslararası alanda emperyalizm, başta ABD emperyalizmi, NATO egemen güçleri gerginliği tehlikeli bir biçimde arttırıyor. Yeniden "soğuk savaş" dönemini geri getirmeye çalışıyor. Anti-sovyetizmi kışkırtıyor. Silahlanma yarışını olağanüstü tırmandırıyor. Dünya ölçüsünde ve bölgemizde hegemonyacı, yayılmacı girişimlerini alabildiğine arttırıyor. ABD, Batı Avrupa'ya yeni atom roketleri yerleştirme kararıyla yanyana, Akdeniz'in doğusunda, Yakın ve Orta Doğu'da askersel konumlarını güçlendiriyor. Türkiye'ye ABD'nin dayattığı yeni külelik anlaşması da emperyalizmin bölgemizdeki bu saldırgan planlarıyla bağlıdır.

Uluslararası durumdaki bu sertleşme döneminde, bu yeni, tehlikeli evrede Türkiye'deki gelişmelerin önemi artıyor. Ekonomik bunalımın derinleşmesinden, bu durumdan emperyalist ülkeler Türkiye'ye daha yoğun baskı yapmak için yararlanıyorlar. Bu sürece paralel olarak işbirlikçi tekelci burjuvazi emperyalist tekellerle daha sıkı işbirliğine giriyor. Tekelleşme süreci tırmanıyor. Devlet-tekel kapitalizmine özgü belirtiler daha açık ortaya çıkıyor. Militarist klik işbirlikçi tekelci burjuvaziyle daha sıkı kaynaşıyor. Ordunun, militarizmin politik yaşamda etkinliği artıyor. Emperyalist çevrelerin, tekellerin çıkarlarını güden gerici hükümetin işçi sınıfına, komünistlere ve tüm demokratik güçlere karşı saldırısı artıyor.

Bu koşullarda işçi sınıfının, emekçi yığınların direnişleri yeniden yükseliyor.

MK Plenumu, uluslararası alanda ve memleketteki bu yeni durumu, politik gelişmeleri irdelemek, işçi sınıfının, yığınların savaşlarını değerlendirmek, önümüze çıkan sorunları çözmek, partinin önünde duran görevleri saptamak, perspektif-çevrenler çizmek, kararlar almak için toplanıyor.

Barış ve yumuşamayı savunmak

Yoldaşlar,

Geride bıraktığımız 70'li yıllar, MK'nin son plenumundan bu yana geçen iki yıl, Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin daha da güçlendiği yıllar oldu. Bu dönemde dünya devrim süreci yeni başarılar kazandı. Uluslararası işçi hareketi, ulusal kurtuluş hareketleri daha da güçlendi. İran'da Şahlık rejiminin yıkılması, Nikaragua'da Somoza diktatörlüğünün devrilmesi, Afganistan devriminin yeni bir aşamaya yükselmesi, Viyetnam'dan Pekin saldırganlarının geri püskürtülmesi, Zimbabve'nin bağımsızlığına kavuşması bu gelişmeyi simgeleyen bir kaç örnektir.

Uluslararası ilişkilerde egemen olan eğilim, bugün/politik yumuşama eğilimidir. Tüm insanlığın yaşamını derinden etkileyen, kapitalist ülkelerdeki sınıf savaşları için daha elverişli koşullar yaratan bu süreç, başta Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun Leninci, ardıcıl barış politikası sonucunda egemen oldu. "Savaş mı, barış mı" sorusunda uluslararası alanda belirleyici olan başlıca etken günümüzde reel sosyalizmdir.

Uluslararası gericilik, emperyalistler, en başta yayılmacı Amerikan çevreleri, NATO'ya egemen güçler barış ve yumuşama sürecini baltalama eylemlerinden hiç bir zaman geri durmadılar. Ama son yıllarda silahlanma yarışını olağanüstü zorlama yoluyla, nükleer silahlanmada yeni bir tur başlatma girişimleri yeni bir evreye girdi. Emperyalizm, başka ülkelere egemen olma olanakları daraldıkça, saldırganlığını arttırıyor. 1978 Washington NATO tepe toplantısında alınan kararlar, 1979 sonunda NATO'nun, Batı Avrupa'ya yeni ABD atom roketleri yerleştirme kararı, ABD'nin SALT II anlaşmasının imzalanmasını torpillemesi bu tehlikeli sürecin adımları oldu. Bu yolla ABD emperyalizmi yumuşama politikasından sosyalist ülkelerle çatışma politikasına geçmek, dünya ölçüsündeki yaklaşık askersel dengiyi kendinden yana değiştirmek istiyor. Hegemonyacı Pekin yönetimi bu süreçte açıktan açığa emperyalizmin temel bağlağı durumuna gelmiştir. Uluslararası gericilik sık sık "Çin kozu"ndan söz ediyor.

Amerikan emperyalizmi özellikle son dönemde uluslararası durumu sertleştirme, "soğuk savaş" dönemini geri getirme, bir nükleer savaş tehlikesini arttırma yönünde adımlar atıyor. Dünya ölçüsünde ve özellikle bölgemizdeki yayılmacı, saldırgan eylemlerini maskemelemek için "Sovyet tehlikesi" masalına sarılıyor. Afganistan olaylarını bahane ederek anti-sovyetizmi körüklüyor. Avrupa'daki bağlaşıklarını Sovyetler Birliği'ne karşı ekonomik ambargo ve önlemleri almak, Moskova olimpiyatlarını boykot etmek gibi girişimlere, zorlamakla uluslararası havayı zehirliyor.

Sovyetler Birliği Afganistan'a, yasal hükümetin isteği üstüne, askersel yardım da içinde olmak üzere, yardım elini uzatmıştır. Bu yardım, dış saldırı hareketleri karşısında Afganistan'ın ulusal bağımsızlığını, özgürlüğünü savunma, koruma yardımıdır. Nisan 1978 devriminden sonra bu ülkeye Amerikan emperyalizmi ve Çin hegemonyacılarının örgütlediği karşı devrimcilerin saldırıları aralıksız sürmüştür. Afganistan hükümetleri bir çok kez Sovyetler Birliği'nden yardım isteğinde bulundular. Amin zorbalığının yıkılmasıyla Afganistan devrimi yeni bir aşamaya yükseldi. Emperyalist güçlerin, silahlı karşıdevrimci çetelerin komplosu karşısında Afganistan, ulusal bağımsızlığını yitirmek ve emperyalizmin köprübaşı durumuna gelmek tehlikesiyle karşılaştı. Bu durumda Sovyetler Birliği, uluslararası ve iki ülke arasındaki anlaşmalara uygun olarak, dıştan gelecek saldırıyı geri püskürtmek amacıyla Afganistan halkına yardım etmek için bu ülkeye askersel birlikler gönderdi. Afganistan'a yönelik her tür saldırı ve karışma sona erince bu birlikleri geri çekeceğini açıkladı. TKP, Türkiye işçi sınıfı Sovyetler Birliği'nin bu enternasyonalist tutumunu daha ilk günden destekledi, yürekten onayladı.

İran ve Afganistan'daki gelişmelerden sonra Pentagon bölgemizdeki hegemonyacı girişimlerine hız verdi. Yakın ve Orta Doğu'da, Hint Okyanusunda, Afrika ülkelerinde, "güvensizlik yayı" dedikleri bölgede askersel üslerden bir ağ kurmak, bölgedeki askersel konumlarını güçlendirmek, bölgenin yeraltı zenginliklerini, başta petrolü, sınırsızca yağmalamak istiyor. Bu ülkelerin topraklarını Sovyetler Birliği'ne, öteki sosyalist ülkelere ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı stratejik planları için kullanmayı amaçlıyor. ABD'nin İran'a karşı giriş-

tiği son askersel saldırı eylemi, emperyalizmin bağımsız bir ülkenin egemenlik haklarını nasıl ayaklar altına aldığını, serüvenci provokasyonlarla barış ve güvenliği nasıl tehlikeye attığını birkez daha dünya kamuoyunun gözleri önüne serdi.

Türkiye, yayılcı emperyalist çevrelerin bu planlarında önemli bir yer tutuyor. NATO üst yöneticileri, emperyalist basın İran'daki gelişmelerden ve CENTO'nun çökmesinden sonra, NATO Güney Doğu kanadında Türkiye'nin emperyalizmin ileri karakolu olarak oynadığı rolü biteviye vurguluyor. Geçtiğimiz dönemde, Amerikan parlamentosu Türkiye'ye uyguladığı silah ambargosu kararını kaldırdı. Askersel "yardımı" arttırdı. Topraklarımızdaki ABD üslerini yeniden çalıştırmaya başladı. Türkiye'yi ABD emperyalizminin boyunduruğuna daha da sokan yeni bir ikili kölelik anlaşması imzalandı. Böylelikle Pentagon, Türkiye'yi Orta Doğu'daki saldırgan planlarına araç etmek yolunda, ülkemizdeki askersel konumlarını daha da güçlendiriyor. İran'a karşı saldırı eyleminde Türkiye'deki ABD üslerinin kullanılması, ikili kölelik anlaşmasının ülke güvenliğini, 45 milyonun canını ne büyük bir tehlikeye soktuğunu gösteriyor.

Bölgemizi binlerce kilometre uzaktaki ABD'nin "Hirinsel çıkar bölgesi" sayan Carter yönetimi, "Truman doktrini"nin izinden yürüyor. Saldırgan NATO paktının etki alanını Orta Doğu'ya yaymaya çabılıyor. Serüvenci doktriniyle, "kaba güç politikasıyla" yalnız bölgedeki ülkelerin güvenliğini tehlikeye atmakla kalmıyor, dünya barışını, güvenliğini torpilliyor.

Amerikan emperyalizminin bu yayılcı planlarını gemlemek, yumuşama sürecini sürdürmek, politik yumuşamayı askersel yumuşama süreciyle bütünleştirmek, silahsızlanma yönünde somut adımlar atmak, dünya barış güçlerinin gündeminde duruyor. En başta, dünya çapında bir nükleer roket savaşı tehlikesini önlemek, NATO'nun Batı Avrupa'ya ABD atom roketlerini yerleştirme kararını kaldırmak görevi geliyor. L.I.Brejnev yoldaşın Berlin'de açıkladığı somut barış girişimi, Sovyetler Birliği'nin değişmeyen barış politikası, 25 yıldır barışı savunan Varşova Paktı ülkelerinin yapıcı önerileri, Avrupa ve dünya halklarının yükselen barış eylemleri emperyalizmin saldırgan girişimleri karşısında güçlü bir duvar örüyor.

Uluslararası komünist hareket, barış savaşınının güçlenmesinde büyük bir rol oynuyor. Kardeş partilerin bu amaca yönelik, ortak, eşgüdümlü eylemleri barış hareketinin etkinliğini daha da arttırıyor. Bu bakımdan Paris'te, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin barış, ve silahsızlanma sorunları üstüne toplanması, Avrupa halklarına ortak bir çağrı yapması, önemli bir adım olmuştur. Partimizin de onayladığı Paris barış çağrısını en geniş biçimde yaymak, çağrıdaki amaçlar çerçevesinde tüm barış güçlerinin ortak savaşımını güçlendirmek, parti örgütlerinin, komünistlerin önünde duran önemli bir görevdir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI